

JAK SE VYROVNAT, JAK ZAPOMENOUT... - II.

Pondělí, 14 květen 2007

Asi ideální by bylo, kdyby se mi podařilo to, co uá jednou. Toti - nã kdy v dobã, kdy jsem jeã byla s bývalým pãítelem, stalo se mi, ãe jsem se zakoukala do jednoho takového charismatického, pãátelského, pãíjemného atakdále chlapíka. A to tak moc, ãe jsem musela sama sobã pãíznat, ãe tohle je mnohem silnjã, neã co jsem kdy cítil partnerovi.

Ale - byla jsem zadaná a ãasem (kdyã jsme se uã spãtelili) jsem zjistila, ãe on je taky. Ale k niãemu mezi námi nedoãlo. Zkrátím to - ãasem jsem se nauãila neãárlit na jeho pãítelkyni, mít ho ráda natolik, aby pro mã bylo dãleãitãjã jeho ãstí (byã s nãkým jiným) neã to, abych ho tãeba získala pro sebe. Stálo hodnã ãã vãbec uvãdomit, ãe to je jediná moãná cesta - uã proto, ãe tohle pãátelství pro mã bylo (a je) pãíliã; cenã abych riskovala jeho ztrátu. Ale podařilo se to a já se zas tããím, aã mã zanedlouho zas obejmeme na pãívítanou a mnã nebude smutno z toho, ãe to je "jen" kamarádké objetí. ...jenãe - v tom pãípãã jsem vãdãla, proã. Proã se vã kvãli komu. A teã?

Jenom tuãím: o své minulosti mi toho postupnã ãekl víc, neã bych moãná chtãla vãdãt (a mnohem víc, neã bych o sobã byla ochotná ãíct komukoliv kromã nejbliããich - i kdyã vím, ãe k téhle otevãenosti mãl dobrý a své souãasnã soukromí si stãeãí a já mããu jen hádat z kusých náznakã. Nevypávám se - aã pãíjde ãas, ãeknã sám jako ostatnã uã dãív jiné vãci, funguje to tak jako podle nãjakã nevyããené dohody. Ale poãád nedovedu napãvãchny síly do toho, aby to "mít rád" pãestalo obsahovat "chtít" - nebo tãch sil nemám dost, co já vím. Víãe to jde, musí jít - vãdyã uã jsem to jednou dokázala. Jenãe teã s tím najednou neumím hnout a spíã; je poãád hã

Pak by byla druhá moãná varianta. Moãná nejspolehlivãjã. Ale asi ne nejlepãí, kdyã mã napadla v jednom z momentã, kdy mi bylo opravdu zle... Tedy - postupnã uzavãã vãchno, co máme společné, a pãestat s vídát, zruãit vãchno, pokusit se "zapomenout". ãíct - promiã, nemám na to tã dál vídát, nemããu s tebou spolupracovat, je pro mã poãád moc bolavã tã jen potkávat. Tãeba se nã kdy v budoucnu zas uvidíme, ale aã se z toho dostanu.

I to má ale háãek. Kdyã pomínu to, ãe doopravdy zapomenout se asi sotva dá, tohle by bylo asi hodnã zoufalã ããenã. Znamenalo by to, ãe se vykaãlu na spolupráci, se kterou tãeba pãítã a která by byla pãínoseã pro obã strany. Znamenalo by to pãíznání, jak mizernã na tom jsem, a nepãímã obvinãní - "ty za to mããeã", k to vlastnã mããeme oba... A znamenalo by to udusit nãjaký pãátelský vztah, který zatím staãil vzniknout. Jenãe cítím, vãchno nemám právo. - A ano, zní to pãíã;ernã pateticky. Ale kdyã jsem o tom pãemýã;lela, nãã nejspíã;svãdomí - na mã kãíãelo nãco jako "sakra, tohle nemããeã, nesmíã!" A to zamilované já tomu potichu dodávalo, aã nezapomínám, ãe ani nechci.

A jeãã tã tãetã varianta by tu byla. Ne ta altruistická a ne ta zoufalã (nebo spíã; zbabãlá?), ale - sobeckã. Rozhodnout se - chtãl mã tehdy, a kdyã na tom zamakám a vytvořím pãíleãitost, bude chtít znova... Tãeba bych hã jen na chvíli, tãeba nejen na chvíli. A ãlo by to: v posledním asi pãlroce jsem na sobã pãece jen trochu zapracovala a snad uã se mi daãí dosáhnout nãjakých výsledkã - pãátelã si vããímã, nedãvno kamarãdova ããena dokonce prohlásila, ãe mã na dálku ani nepoznala, a zmãnu chválila... :) Pãí troã; vytrvalosti, bezohledné - bez ohledu na následky, bych moãná uspãla. Stejnã nemá cenu si namlouvat, ãe to moje "vylepãovãní zevnãjãku" s ním nemá nic společného.

Samozãejmã, tohle má taky pár velkých ALE. Jistã, svãdomí nekãí, to pãímo ãve. Netuãím, za kým se jestli je spokojený - jsou momenty, kdy si jsem skoro jistã, ãe není a ãe hledã: to bych to svãdomí tãeba jeããã

uklidnila ("Áenatý není, tak o co jde"). Ale jindy o tom mám velké pochyby. A nechci krást chlapa jiné, nechci ublížit nikomu nezúastněmu a ani jemu, i když on mně ublížil a už tedy, tu noc, v dlu, Áe právé to riskuje, pÁtmesto. JenÁe já holt nejsem taková mrcha, abych tohle udělala. A nejenom proto, Áe on už si svoje zažil a nemíním k tomu pÁtmidávat. PoÁd se ohlíím na to, co bych mohla zpÁsobit, poÁd chci jistotu, Áe neublíím, pokud mám jinou mo

To jsou tÁmi cesty, po kterých by se dalo jít, ale... vlastně se mi po Áádné z nich nechce. U té první si Áíkám - proÁe sa zas jen dalšího dobrého kamaráda, chci víc... A stejně se mi to takhle nedaÁmí. Ta druhá - ale to bych toho kamaráda ztratila úplně, to ne. TÁetí - tak bych sice moÁná ještÁ dosáhla toho, co jsem chtěla od zaÁátku, ale mÁÁe to být taky cesta do pekel, mÁÁu někomu zpÁsobit něco zlého a sobě nabít hubu. Někdo by to tÁeba ÁeštÁeba ještÁ pomstou ("kdyÁ tÁ nemÁÁu mít, tak ti to aspoÁ vrátím"), ale tohle odmítám z principu, prostě - ne. MoÁná by pomohl nějaký ten princ na bílém koni, ale ti jsou za á vzácní, za bé vÁtšinou už rozebrání a za cé - laÁka je teÁe hodně, hodně vysoko.

Napadá vás někoho ještÁ další cesta, kterou máte sami vyzkoušenou? Anebo zpÁsob, jak udělat ně kterou z tÁch tÁmí vyjmenovaných trochu schÁdnší? ProtoÁe samo to nepÁebolí. Musím tomu pom

JenÁe nevím jak...

AneÁka